

Nagy Gáspár: Nem féltetni kell, hanem sokkal jobban szeretni

Anyaméh, anyaöl, anyaszültmeztelen, anyajegy, anyatej, anyanyelv, anyaföld, anyanemzet, anyaország, anyaszentegyház ... akár egy vers, mondhatnánk a litániás sorolásra.

S még legalább kétszer ennyi gyönyörű anya előtagú vagy abból képzett szót írhatnék ide, melyekhez kivételes lelki tartományok kapcsolódnak azok körében, akiknek nyelvén szólok. Akik megértik és maguk is éltetik ezt a nyelvet. Anyanyelvüket.

Minden nyelv, függetlenül attól, hogy mekkora népesség használja, élteti, vagyis alakítja, képes arra, hogy valós párbeszédbe kezdjen a Világgal. S ha a Világgal társalkodik: titkokat nyitogat és őriz egyszerre.

A kis nemzeteket, vagy a háborúságban szétszórt, töredék népeket, kiket megsanyargatott a történelem, legtöbbször nyelvük veszejtésére ítélik olyanformán, hogy más nyelvű, nagyobb népek gyámsága alá helyezik őket. A kitépett vagy lenyelt nyelv, és az így végképp elnémult száj, a többszörösen lenyesett képzelet szimbolikája az egyes ember és közössége végórájaként vetül az Égre, s aztán innen indulnak a csodák. Mert valóban: „nyelvében él a nemzet”. Sőt: abból! A legkisebb is. Ebben a csodálatos lelki-szellemi erőterben, ahol hangok sorával megérteti magát: anyanyelvén fedezi föl a világot, s születése pillanatától, élete végeztéig ez a legigazibb otthona.

Aki Európa közepén a magyar nyelvet kapta örökül anyjától, az látszólag a legtárstalanabb, legkülönösebb nyelvre mondhatja immár több mint ezer esztendeje, hogy ez az anyanyelve. S azt is, hogy kiállta a viharokat. Mert a történelem minden gyilkos igyekezete ellenére fönmaradt. Sőt megtartotta a nemzetet is! Hol föntről, isteni, mágneses erővel, hol a nádasok-zsombékok békakuruttyos mélyéről adván a támasztékot. Mert voltak papjai, költői, szentjei: tehát hites bujdosói, akik ebben a nyelvben gondolták el a paradicsomkert és a végítélet közti titkokra a megfelelő szókat, igéket s imákat. S a nyelv úgy súgott nekik Isten által, hogy megmaradt az éltető nemzetség is. Egymást erősítvén a bajban, romlásban, majd a gyógyulásban.